

Rude d. 15. oktober 2010

Nedenstående er fremsendt til:

Statsminister Lars Lykke Rasmussen, justitsminister Lars Barfoed, indenrigs- og sundhedsminister Bertel Haarder, finansminister Claus Hjort Frederiksen, folketingets formand Thor Pedersen.

Partiformand: Pia Kjærsgaard, Helle Thorning-Schmidt, Villy Søvndal, Anders Samuelsen

MF: Preben Rudiengaard, Line Barfod, Per Ørum Jørgensen,

Samt samtlige medlemmer af sundhedsudvalget.

Endvidere fremsendt til pressen.

Vedrørende afgivelse af urigtige oplysninger til Folketinget.

Hvilket formål og konsekvenser har en forespørgselsdebat, når ingen åbenbart hverken hører efter eller undersøger, hvorvidt der er hold i besvarelser, eller hvad værre er, om de er direkte usande.

Begrundelse for denne påstand.

I forbindelse med indberetning af fejlbehandling har undertegnede modtaget afgørelser fra såvel Patientklagenævn, - forsikring og -skadeankenævn, som på enhver måde "lægefagligt" kun kan betegnes som uvederhæftige, idet der er sket **grov** manipulation med patientmateriale – eller det der er værre!!

Forklaringen må/kan vel kun tilskrives Sundhedsstyrelsens "fortolkning" af autorisationsloven, medførende, at sundhedsminister Jacob Axel Nielsen **har givet Folketinget urigtige oplysninger.**

(For god ordens skyld:

-Vi har begge været ansat i mange år i sundhedssektoren og
- problematikken har været forlagt en velkendt forsvarsadvokat til vurdering. Hans konklusion var, at sagen var af **klar principiel interesse.**)

I harme foretog vi research i lovgivning og Lægeforeningens information til medlemmerne og fandt derudover flg. spørgsmål fra **sundhedsudvalget** og svar fra **tidligere sundhedsminister Jacob Axel Nielsen** fra forespørgselsdebat hhv.

Besvarelse af spørgsmål nr. 59 (alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse den 10. december 2007 og

Besvarelse af spørgsmål nr. 247 (Alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse den 27. februar 2008. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Line Barfod (EL).

Se venligst VEDLAGTE KOPI af
1. forespørgselsdebatter

2. **lægeforeningens** information til medlemmerne
3. diverse paragraffer fra autorisationslov og straffelov

Ved gennemlæsning af ovennævnte kræver det hverken studenter- eller embedseksamen at stille sig flg. spørgsmål:

1. Når sundhedsministeren – her oven i købet **med juridisk embedseksamen** - stiller sig på folketingets talerstol mhp. besvarelse af spørgsmål, har han, - med mindre almindelig omtanke udebliver, - så ikke pligt til at undersøge, om de oplysninger han videregiver til folketinget er korrekte??
2. Når sundhedsudvalget modtager så forvrøvlede, juridisk forkerte besvarelser, undersøges disse så ikke? Eksempelvis må det nødvendigvis kræve autorisation at udføre **lægefaglige vurderinger m.v.**, og giver det mening, at ”papirlæger” skifter kasket og autorisation, fordi man indtager plads ved skrivebordet??

Sundhedsministeren har altså ukritisk besvaret spørgsmålene med hjælp **fra Sundhedsstyrelsens ”papirlæger”, som er ministerens vejledere!!!**

Hvad burde sundhedsminister og sundhedsudvalg have undersøgt nærmere

1. **HVOR** står undtagelserne i autorisationsloven. Sundhedsstyrelsens fortolkning findes **IKKE** i autorisationsloven eller Karnov.
2. **Hvem** har opfundet stillingsbetegnelsen ”administrative ansatte = papirlæger”
Uden autorisation må man ikke iflg. autorisationsloven kalde sig læge, altså heller ikke i Centraladministrationen.
Hvilken stillingsbetegnelse/kompetencer må anvendes i lægefaglige vurderinger, attester m.v.. Den må nødvendigvis hedde ”papirlæge”!! - de pågældende underskriver sig i andre sammenhænge som overlæge, praktiserende læge, speciallæge osv.
3. Hvilken lovgivning er så gældende for de omtalte ”papirlæger”, som arbejder uden om autorisationsloven?
4. **OBS** – jf. bilag. Som det også fremgår af Lægeforeningens oplysning til medlemmerne hidrører urigtige oplysninger STRAFFELOVENS §§ 162 -163 -175. Denne lov gælder for samtlige danskere, der afgiver urigtige oplysninger – altså også for ”papirlæger”.
5. Der er således en klar diskrepans mellem Lægeforeningen og Sundhedsstyrelsen
6. De ansatte i Centraladministration, Retslægeråd, konsulenter i kommuner m.fl. – arbejder angiveligt (ulovligt) uden om autorisationsloven. Man må derfor konkludere/forvente, at aflønning i disse stillinger skulle sv.t. ”ufaglært” arbejde. Mon dette er tilfældet??

Konsekvensen af sagsbehandling af fejlbehandlede patienters klager foretaget af ”papirlæger” er at:

- afgørelser fra Patientklagenævn **ikke kan ankes til anden myndighed!!!** – iht. forvaltningsloven
- afgørelser fra Patientforsikring kan videresendes til Patientskadeankenævn, hvor samme ”ekspert” evt. revurderer egen vurdering
- afgørelser fra Patientskadeankenævn **kan ankes til domstolene** – vel at mærke for klagerens egen regning både økonomisk, socialt og psykisk!

I afgørelser foretaget af papirlæger fremstår fejlbehandling – måske med døden til følge – i bedste fald som utilsigtet hændelse, hvilket selvsagt ikke udløser erstatning!

For en bilist, der utilsigtet påkører en medtrafikanter – måske med døden til følge - hedder det uagtsomt manddrab, hvilket selvsagt udløser både bøder og erstatning.

Hvor findes forskellen??? – ved at det danske sundhedssystem ikke behøver at betale for fejl, - det er patientens eget problem.

HVEM FØRER TILSYN MED MAFIAEN I CENTRALADMINISTRATIONEN og de dertil relaterede instanser, som angiveligt arbejder uden for autorisationsloven?

Det er på høje tid, at politikerne på Christiansborg vågner op og regner på, hvad dette ”system” koster i **både penge, menneskeliv, sorger og bekymringer**. Meget passende kunne det med fordel inddrages i finanslovsforhandlingerne.!!

En grundig oprydning i dette ulovlige makværk, **hvor læger kontrollerer sig selv og dækker over hinanden, kan spare MANGE penge.**

Eksempelvis: En **uvildig** instans, som *ikke* bemannes med ”papirlæger” - og i øvrigt følger loven.

Vi stiller meget gerne op med eksempler/dokumentation på ”sagsbehandling” i det danske sundhedssystem.

Vi forventer at modtage bekræftelse for modtagelse af det fremsendte og at høre nærmere, hvad politikerne agter at foretage sig.

Med venlig hilsen

Ingrid Enert
ingrid.enert@post.tele.dk

Brigitt Breum
brigitt@breum.nu

Vedlagt

Kopi af forespørgsler i Folketinget

Kopi af Lægeforeningens information til medlemmerne

Kopi af relevante §§ fra autorisationsloven

Kopi af straffelovens §§ 162-163-175

Bilag

Besvarelse af spørgsmål nr. 59 (alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse den 10. december 2007

Spørgsmål:

"Ministeren bedes redegøre for, om det kun er lægelovens undtagelser der kan begrunde, at en læge i bestemte situationer kan være undtaget fra at skulle overholde lægeløftet og dermed de lægeetiske ansvarsregler?"

Svar: (forkortet)

Styrelsen har forstået spørgsmålet således, at der spørges til, i hvilke funktioner en læge ikke anses for at udøve lægefaglig virksomhed og dermed bl.a. ikke at være omfattet af autorisationslovens §§ 17 og 20.

Forudsætningen for lægefaglig virksomhed i autorisationslovens forstand er, at der består et læge/patientforhold, dvs. at en læge deltager i eller har ansvar for patientbehandling i bredere forstand.

Der er derfor **ikke** tale om lægefaglig virksomhed i relation til læger, der er ansat i administrative stillinger (såkaldte papirlæger), for eksempel i centraladministrationen eller regionernes forvaltninger, hvis der ikke består et læge/patientforhold i det konkrete tilfælde. Det er ikke ansættelses-forholdet, der er afgørende, men lægens virke. Speciallæger eller lægekonsulenter, der som ansatte i kommunernes socialforvaltning afgiver udtalelser er heller ikke omfattet af autorisationslovens § 17 i forbindelse med udarbejdelsen og afgivelsen af deres udtalelser, hvis der ikke består et læge/patientforhold. Lægerne er i denne forbindelse at betragte som andre medarbejdere i socialforvaltningen, der arbejder under ansvar for arbejdsgiveren. Deres skriftlige vottinger i enkeltsager betragtes ikke som lægeerklæringer efter autorisationslovens § 20. Det samme gør sig gældende for de vurderinger, læger udarbejder i f.eks. klage- og tilsynssager, i Retslægerådet m.v., i de tilfælde, hvor der ikke består et læge/patientforhold."

2, (forkortet).

Besvarelse af spørgsmål nr. 247 (Alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse den 27. februar 2008. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Line Barfod (EL).

"Ministeren bedes uddybe svaret på spørgsmål 59, og **oplyse hvor i lovgivningen det fremgår**, at en autoriseret læge, der virker som lægekonsulent ikke under udøvelsen af denne virksomhed har pligt til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed, som en autoriseret sundhedsperson i øvrigt skal udvise under udøvelsen af sin virksomhed i henhold til § 17."

Svar:

Jeg (sundhedsministeren) har fra Sundhedsstyrelsen modtaget nedenstående udtalelse, hvortil jeg kan henholde mig:

"Styrelsen skal henvise til besvarelsen af spørgsmål 59 og skal indledningsvist bemærke, at regulering af sundhedspersoners faglige adfærd tidligere fandtes i en række individuelle autorisationslove vedrørende de enkelte faggrupper, herunder i lægeloven. Med indførelsen af autorisationsloven (lov nr. 451 af 22. maj 2006

om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed), som trådte i kraft den 1. januar 2007, blev bestemmelserne i disse love imidlertid samlet i en fælles autorisationslov.

Sundhedsstyrelsen fører ikke tilsyn med læger, når disse ikke udøver sundhedsfaglig virksomhed, hvilket vil sige virksomhed, der ikke indeholder konkret patientbehandling. Forudsætningen for lægefaglig virksomhed i autorisationslovens forstand er således, at der består et læge/patientforhold, dvs. at en læge deltager i eller har ansvar for patientbehandling i bredere forstand – dvs. udøver lægegerning. Ordlyden af autorisationslovens § 17 er en videreførelse af blandt andet den tidligere lægelovs § 6, hvoraf det fremgik, at en læge under udøvelsen af sin gerning er forpligtet til at vise omhu og samvittighedsfuldhed. I bemærkningerne til det oprindelige lovudkast blev det anført, at bestemmelsen var en naturlig følge af selve lægekaldet, at være befolkningens hjælper i sygdomstilfælde, og at en læge ved patientbehandlingen altid bør udvise den størst mulige omhu og samvittighedsfuldhed.(citater slut) .

Iht. autorisationsloven :

Stk. 2. Ret til at betegne sig som læge har kun den, der har autorisation som læge.

Stk. 3. Ret til at udøve lægevirksomhed, jf. § 74, har kun den, der har autorisation som læge.

Lægeforeningen har en anden udlægning af lovstoffet, nemlig **Karnovs:**

- Ved en lægeattest forstås enhver skriftlig udtalelse/papir om en persons sundhedstilstand eller dødsårsag, som udarbejdes til brug i retsforhold. Uden for attestbegrebet falder således epikriser, lægebrev og udskrivningsbrev, som har til formål at sikre god dokumentation og kommunikation om konkrete behandlingsforløb. Juridisk set er der ingen forskel mellem en lægeattest og en lægeerklæring. Lægers erklæringer kan have betydelige retsvirkninger og økonomiske konsekvenser og anvendes fx. hyppigt såvel inden for social- og sundhedslovgivningen som ved stillingtagen til berettigelse til helbredsbedingede ydelser, forsikringsforhold og på arbejdsmarkedsområdet. Der er derfor stærke samfundsinteresser forbundet med lægers attestafgivelse.:

- og

Autorisationslovens § 20, stk. 1 (lov nr. 1350 af 17. december 2008) pålægger derfor **under strafansvar** læger at udvise både omhu og uhildethed (det vil sige objektivitet) i forbindelse med **attestudstedelse.**

-og

Afgivelse af urigtig erklæring kan straffes efter straffelovens §§ 162, 163 og 175, stk. 1 (lov nr. 1168 af 6. november 2008). Strafferammen omfatter såvel bøde, hæfte og fængsel i helt op til 3 år.

Falsk forklaring og falsk anklage

§ 162. Den, som ellers for eller til en offentlig myndighed afgiver urigtig erklæring om forhold, angående hvilke han er pligtig at afgive forklaring, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

§ 163. Den, som i øvrigt til brug i retsforhold, der vedkommer det offentlige, skriftligt eller ved andet læsbart medie afgiver urigtig erklæring eller bevidner noget, som den pågældende ikke har viden om, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

§ 175. Den, der for at skuffe i retsforhold i offentligt dokument eller bog, i privat dokument eller bog, som det ifølge lov eller særligt pligtforhold påhviler den pågældende at udfærdige eller føre, **eller i læge-, tandlæge-, jordemoder- eller dyrlægeattest afgiver urigtig erklæring om noget forhold, angående hvilket erklæringen skal tjene som bevis, straffes med bøde eller fængsel indtil 3 år.**

